מבעד / Beyond / من خلال

יוני 2023

العروس | The Bride | הכלה

אמירה זיאן / Amira ziyan / اميره زيان

אוצרות: סטודנטיות שנה ב׳ במחלקה לאמנות פלסטית
קורס אוצרות בהנחיית מיכל שכנאי יעקובי

אמירה זיאן | מבעד

מבעד לעדשת המצלמה של אמירה זיאן, מבעד לבדים השקופים ולגוף - משתקף האור, משתקפת החשיכה, משתקפים החיים, הסיפורים האנושיים - בעיקר הנשיים כפי שחוותה אותם האמנית בכפר שבו היא גדלה וחיה.

אמירה זיאן, אמנית וצלמת, נולדה בכפר ירכא למשפחה דרוזית מסורתית. היא גדלה בחברה שמרנית בצל איסורים ומגבלות על חופש האישה. בחירתה לצאת מהבית וללמוד אמנות, סקרנותה ונחישותה להרחיב את אופקיה, היו בניגוד לציפיות המשפחה - להינשא ולהפוך לעקרת בית. לאחר לימודיה היא המשיכה אל קריירה אמנותית מרשימה, וסללה לעצמה ולבאות אחריה אלטרנטיבה לדרך שהתוו לה המוסכמות החברתיות הנוקשות.

בצילומיה היא עוסקת בנושאים חברתיים ותרבותיים שקשורים לזהות, דת, נישואין ומעמד האישה בחברה שמרנית. באמצעות מצלמתה היא נותנת ביטוי לסיפורה האישי לצד סיפוריהן של נשים רבות שחוו חוויות דומות. במסעה האמנותי היא מנהלת דיאלוג מתמשך ומעמיק, עדין אך מתריס, עם הגבולות שהחברה המסורתית מציבה לה ולבנות דורה - לעיתים היא מבקשת למתוח אותם ולעיתים לשמור עליהם, נוגעת בטאבו אך בו בזמן מקפידה לשמור ולכבד את ערכי הדת והמסורת. בקומפוזיציות הצילומיות שלה קיים מתח בין נוכחות להיעדר הגוף, בין גילוי להסתרה. הגוף הנשי מבצבץ מבעד לבדים, בוקע מתוך החשיכה, לרוב ללא פנים, ללא זהות. אברי הגוף - ידיים ורגליים נשיות מבצעות פעולות יומיומיות - אוחזות, מנקות או מקרצפות. העבודה שחורה והקצף הלבן העולה על גדותיו, מנקה ומטהר, מכסה את הדמות הנשית, עד שהיא נעלמת בו כליל.

בצילומים אחרים מופיעים בדים ובגדים מסורתיים ללא גוף. כיסוי הראש הנשי התלוי בין שמים וארץ מול התרבוש הגברי המסורתי. השמלות שקופות או אטומות, חופשיות, מתנועעות ברוח מבקשות להן גוף. הכלה עטופה בהינומה, שפתיה אדומות ומפתות אך ההינומה מכסה וכולאת אותה בתוכה. הנשיות העצורה כמו מבקשת להתפרץ החוצה.

צילומיה מבוימים בקפידה. היא בונה את הסצנות המצולמות בדיוק רב, ונעזרת בנשים ובחפצים מסביבתה הקרובה. הצילום המבוים מקנה לה שליטה מלאה בפריים שלא כמו בחייה, בהם לא תמיד הייתה לה בחירה. זיאן משתמשת בעיקר בטכניקה של חשיפה ארוכה המייצרת תחושה של תנועה, של תעתוע, של העלמות או התמוססות. היא מקפידה לשמור בצילומיה על שפתה הייחודית שמתאפיינת באסתטיקה רבה, ניקיון וצבע מינימליסטי. במרבית עבודותיה שולטים השחור והלבן, צבעיהם של הבגדים הדרוזים המסורתיים. "הם חושבים שצבע לבן הוא צבע טהור", אומרת אמירה, "אבל אני מכירה הרבה נשים שעבורן השמלה הלבנה משמעותה סבל".

דרך העדשה שלה בוחנת אמירה זיאן את המתח בין מסורת ומודרנה, ואת הדרכים שבהן נשים מנווטות בין הכוחות הסותרים הללו. התערוכה מעלה שאלות חשובות לגבי הציפיות החברתיות, המגבלות המוטלות על חופש האישה ותפקידה של האמנות כאמצעי לאתגר ולהגדיר מחדש נורמות תרבותיות. היא מזמינה את הצופים להרהר במורכבות של חוויות נשיות בתוך חברות שמרניות, ולהרהר באפשרות להרחיב אופקים תוך שמירה על חיבור למסורת.

אמירה זיאן, זוכת פרס שפילמן לצילום ובוגרת בהצטיינות תואר שני באמנות באוניברסיטת חיפה, מציגה כיום את צילומיה בתערוכות בארץ ובעולם. היא מתגוררת בירכא ומלמדת אמנות את ילדי הדור הצעיר בכפרה.

حجاب، بورتريه ذاتي، فوتوغرافيا، 2016
Veil, Self Portrait, photography, 2016
רעלה, פורטרט עצמי, צילום, 2016

فستان أحمر، فوتوغرافيا، 2016
Red dress, photography, 2016
שמלה אדומה, צילום, 2016

فستان أسود، فوتوغرافيا، 2016
Black dress, photography, 2016
שמלה שחורה, צילום, 2016

هِبة، فوتوغرافيا، 2017
Hiba, photography 2017
היבה, צילום, 2017

البييتا الصغيرة, فوتوغرافيا، 2016
The little pieta, photography, 2016
הפייטה הקטנה, צילום, 2016

بلا عنوان، فوتوغرافيا، 2020
Untitled, photography, 2020
ללא כותרת, צילום, 2020

Amira Ziyan | Through

Through Amira Ziyans' camera lens, past gauzy fabrics and a figure light reflects, darkness echoes, also, life, personal stories, mostly feminine, as it is experienced by the artist in her hometown, where she was born and grew up in, unveil.

Ziyan, an artist and photographer, was born in the village of Yarka to a traditional Druze family, in a conservative society, subjugated to limitations and restrictions on a women's' ability to choose her own path in life. Curious and determined to broaden her horizons, in her choice to venture out and study Art she resisted her family's expectations of getting married and becoming a housewife and pushed towards an impressive artistic career, thus paving the way for others, who seek an alternative to the way of life the strict social conventions have to offer.

In her photographs, Ziyan tackles cultural and social themes of identity, religion, marriage and the status of women in a conservative society. Using her camera she expresses her personal narrative alongside stories of many other women who underwent similar experiences. In her artistic quest she is engaging in an ongoing, profound, gentle yet defying dialog with the boundaries that traditional society put forth her and women of her generation, at times asking to expand them, at other times to preserve, engaging in a slight gentle touch with what is taboo, but at the same time maintaining reverence to the traditional and religious values on which she was raised.

The compositions of her photographs the tension between the presence and absence of a figure, between unveiling and concealment is always present. The female form breaks through the fabrics, rises beyond the darkness, mostly faceless, indiscernible; limbs, feminine arms and legs performing daily chores, grasping, cleaning or laboursomely scrubbing, as the white foam overflowing, purifies and cleanses, envelops the female figure until it is completely veiled. Other photographs depict traditional textiles and attires devoid of bodies; A females' headdress rests between heaven and earth, juxtaposed with the traditional males' turban, either impervious or penetrable, the dresses are free, fluttering in the wind, seeking a body to fill them; A veiled bride, with her tempting, voluptuous red lips, obscured by the thin fabric, an imprisoned femininity striving to erupt.
Ziyans' photographs are meticulously staged. She carefully constructs the scenes using women and objects out of her immediate environment. This vigilant and careful mise en scene allows her to have complete discretion, an autonomy that was not once absent from her life. Ziyan often uses a technique of prolonged exposure to facilitate a sense of motion, reverie, of dissolvement or of fading out. Ziyan rigorously maintains her unique dialect that is characterized by high aesthetic quality, neatness and minimalist use of color. Most of her works are notably dominated by the use of the color Black, and White - a symbol of purity, alongside colors of the traditional attires. "They think that White is the color of purity" but i know many women for whom it represents hardship.

By way of her lens, Amira Ziyan investigates the tension between tradition and progress, and the ways that women navigate between those opposing polarities.

بدون عنوان، صورة، 2012
Untitled, photography, 2012
ללא כותרת, צילום, 2012

Her exhibition raises important questions about social expectations, limitations imposed womens' liberty and the role of Art as an instrument for challenging and redefining cultural norms. She invites the observer to contemplate the complexity of being a female in a traditional society and to reflect on ways with which we can expand our horizons whilst maintaining a respectful connection to tradition.

Amira Ziyan is the 2009 Shpilman Institute for Photography prize winner, graduated from Haifa University M.F.A program (with honors) and currently displays her photographs in exhibitions worldwide. She currently lives in Yarka and teaches Art to the young generations of her village.

هِبة، فوتوغرافيا، 2017
Hiba, photography 2017
היבה, צילום, 2017

شيرين، فوتوغرافيا، 2017
Shirin, photography, 2017
שירין, צילום, 2017

بلا عنوان، فوتوغرافيا، 2017
Untitled, photography, 2017
ללא כותרת, צילום, 2017

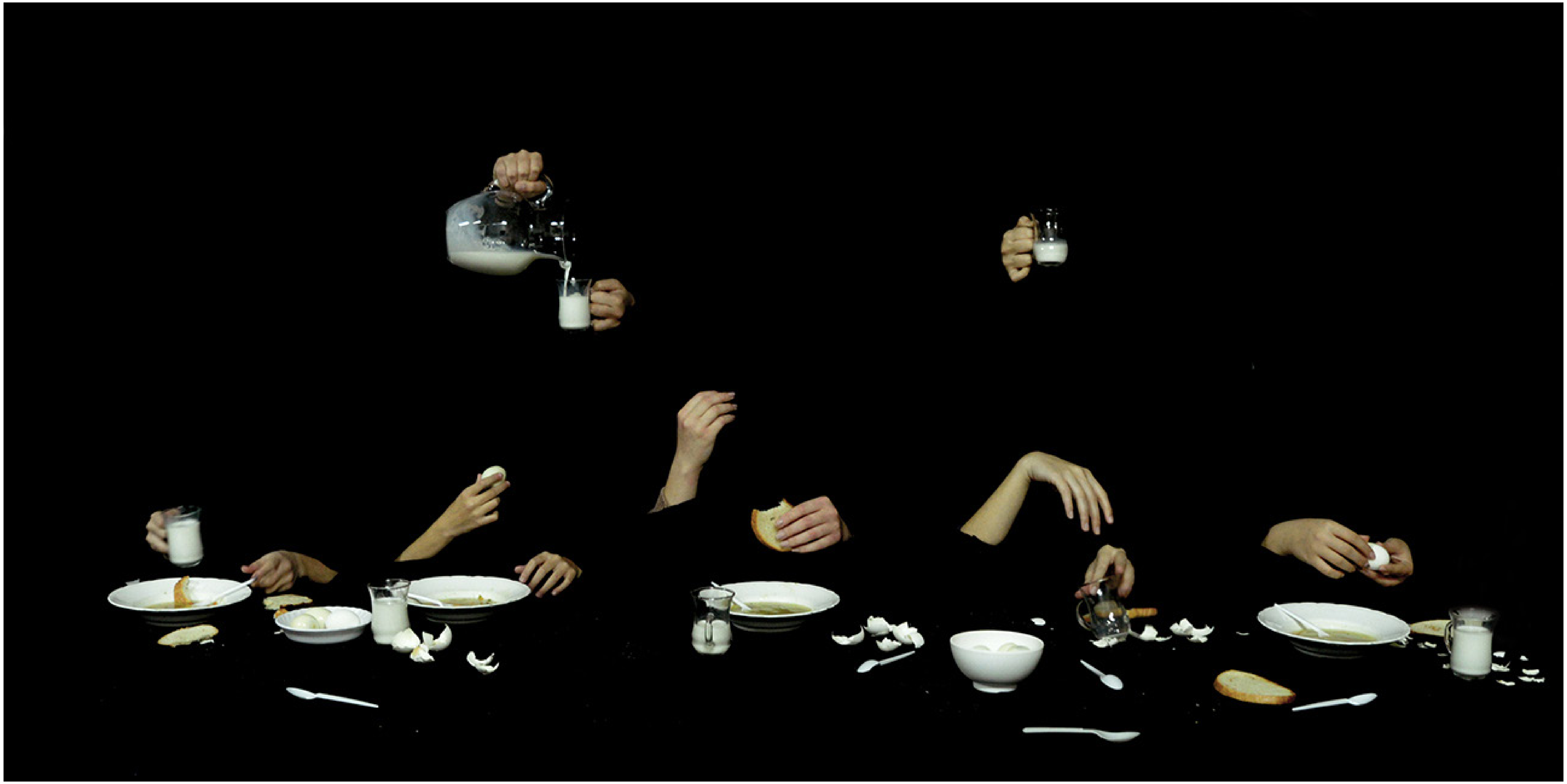

سبعة أخوات، فوتوغرافيا، 2019
Seven sisters, photography, 2019
שבע אחיות, צילום, 2019

أميرة زيان | من خلال

من خلال عدسة كاميرا أميرة زيان، من خلال الأقمشة الشفافة والجسد: ينعكس الضوء، تنعكس العتمة، تنعكس الحياة، والقصص الشخصية، وبالذات القصص النسائية كما اختبرتها الفنانة في القرية التي كبرت وعاشت فيها.

أميرة زيان، فنانة ومصورة، ولدت في قرية يركا لعائلة درزية تقليدية. كبرت في مجتمع محافظ في ظل المحظورات والقيود المتعلقة بحرية المرأة. وفي اختيارها للخروج لتعلم الفن، وهي تعتمر بالفضول والتصميم على توسيع آفاقها، لم تخضع لتوقعات العائلة بأن تتزوج وتصبح ربة منزل، وواصلت سيرها نحو سيرة فنية مثيرة. هكذا شقّت لنفسها ولمن سيتبعنها بديلا للطريق التي رسمته له الأعراف الاجتماعية الصارمة.

تتناول زيان في صورها القضايا الاجتماعية والثقافية المرتبطة بالهوية، والدين، والزواج، ومكانة المرأة في مجتمع محافظ. ومن خلال كاميرتها تعبر عن قصتها الشخصية إلى جانب قصص الكثير من النساء اللائي عشن تجارب مشابهة. وفي رحلتها الفنية، تخلق حوارا متواصلا ومعمقا، حوارا لطيفا لكنّه أيضا ينطوي على التحدي للحدود التي يضعها المجتمع التقليدي أمامها وأمام بنات جيلها: في بعض الأحيان تسعى إلى توسيع هذه الحدود، وفي أحيان أخرى تسعى للمحافظة عليها، تلمس المحظور ولكنها في الوقت ذاته ملتزمة بالحفاظ على قيم الدين والتقاليد واحترامها.

في تركيبات زيان الفوتوغرافية هنالك توتر بين حضور الجسد وغيابه، بين الكشف والإخفاء. ينبثق الجسد النسائي من خلال قماش الثوب في بعض الأحيان، يخرج من الظلام، في الأغلب من دون ملامح وجه أو هوية. أما أعضاء الجسد: اليدين، والقدمين الأنثويتين، فهي تمارس الأعمال اليومية: تتشبث، تنظف، أو تفرك الأرض في عمل أسود، تفيض الرغوة البيضاء وتنقّي، تنظف الهيئة الأنثوية، وتغطيها إلى أن تختفي فيها تماما.

في صور أخرى، تظهر أقمشة وملابس تقليدية من دون جسد. غطاء الرأس النسائي المعلق بين السماء والأرض، قبالة الطربوش الذكوري التقليدي. الفساتين شفافة أو غير شفافة، حرة، تتحرك في مهب الريح باحثة عن جسد لها. العروس ملفوفة بطرحتها، شفتاها حمراوان ومغريتان، إلا أن الطرحة تغطيهما وتحبسهما في داخلها. الأنوثة المقيدة تبدو كما لو كانت تسعى إلى اقتحام طريقها إلى الخارج.

صور يتم التحضير لها بعناية. تقوم زيان ببناء المشاهد المصورة بدقة كبيرة، وهي تستعين بالنساء والأغراض من بيئتها القريبة. إن التصوير المسبوق بعملية الإخراج التصويري يمنحها سيطرة كاملة على إطار الصورة، وهو ما لم يكن موجودا في حياتها، حيث لم تكن تملك دائما خيارا. تستخدم زيان بصورة أساسية تقنية التعريض الطويل التي تخلق إحساسا بالحركة، بالسراب، بالاختفاء، أو الذوبان. تحرص أن تحافظ، في صورها، على لغتها البصرية الفريدة التي تتميز بالجماليات العالية، والنظافة، والبساطة الملونة. وفي غالبية أعمالها تسيطر ألوان الأسود والأبيض، الذي يرمز للطهارة، إلى جانب ألوان الملابس التقليدية. ”يعتقدون أن اللون الأبيض هو لون نقي”، تقول أميرة، ”لكنني أعرف الكثير من النساء اللائي يعني الفستان الأبيض معاناة”.

من خلال عدستها، تدرس أميرة زيان التوتر القائم بين التقليد والحداثة، والطرق التي تتنقل بها النساء على المحور القائم بين هذه القوى المتناقضة. هذا المعرض يطرح أسئلة هامة بشأن التوقعات المجتمعية، والقيود المفروضة على حرية المرأة، ودور الفن بوصفه أداة للتحدي ولإعادة تعريف الأعراف المجتمعية. إنها تدعو المتلقين إلى التفكير في مدى تعقيد التجارب النسوية في داخل مجتمعات محافظة، وإلى التفكّر في إمكانيات توسيع الآفاق مع الحفاظ على الارتباط بالتقاليد.

أميرة زيان، الحائزة على جائزة شبيلمان للتصوير الفوتوغرافي، وحاملة اللقب الثاني مع مرتبة الشرف في الفن من جامعة حيفا، تعرض اليوم صورها في معارض في البلاد والعالم، وهي تسكن في يركا، وتعلم الفن لأطفال الجيل الجديد في قريتها.

ملامسة الغيوم، تصوير فوتوغرافي، 2012
Touch the clouds, photography, 2012
לגעת בעננים, צילום, 2012

فستان من الرغوة، فوتوغرافيا، 2017
Foam dress, photography, 2017
שמלת קצף, צילום, 2017

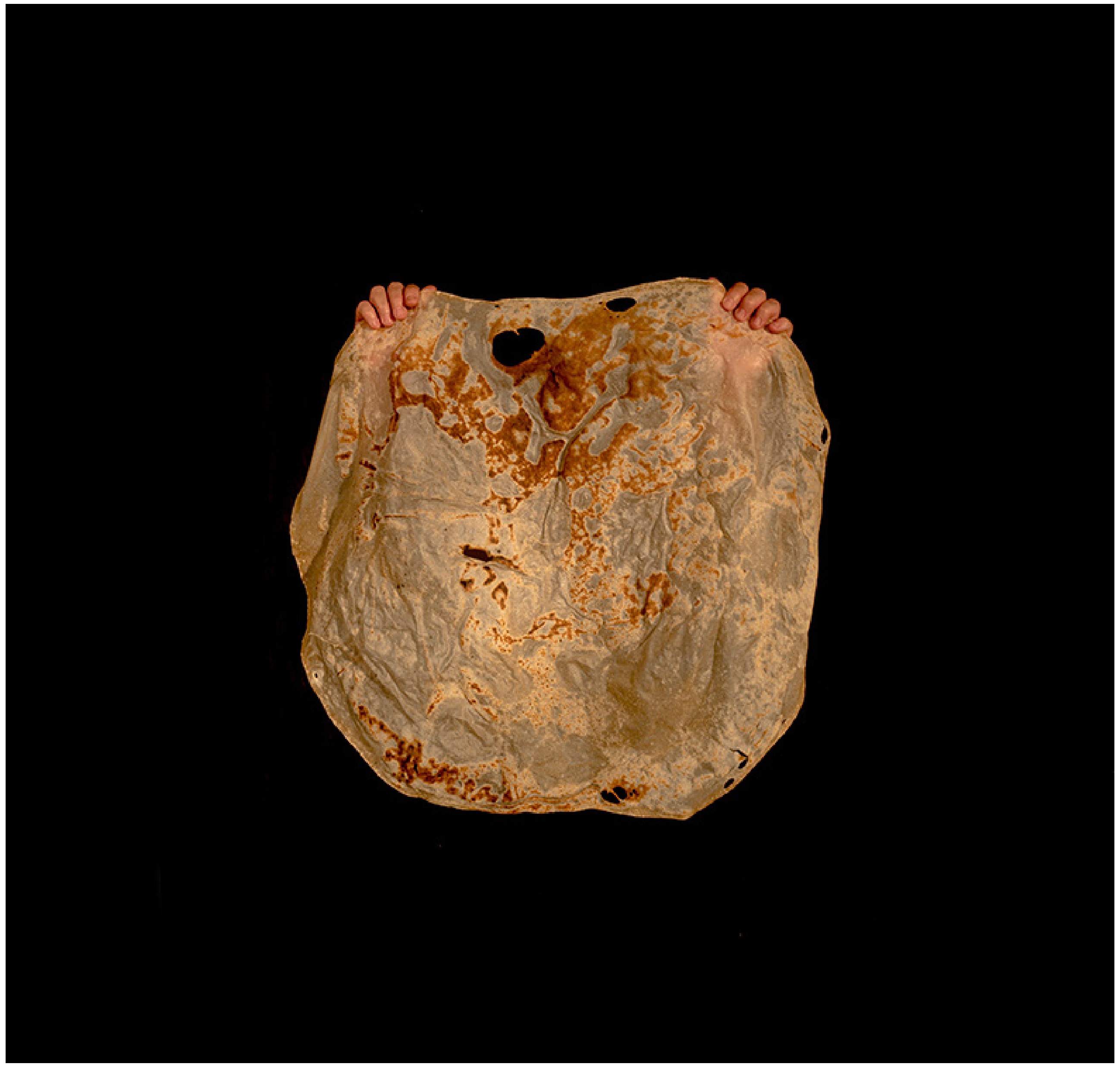

سميرة، فوتوغرافيا، 2017
Samira, photography, 2017
סמירה, צילום, 2017

العروس، فوتوغرافيا، 2016
The bride, photography, 2016
הכלה, צילום, 2016

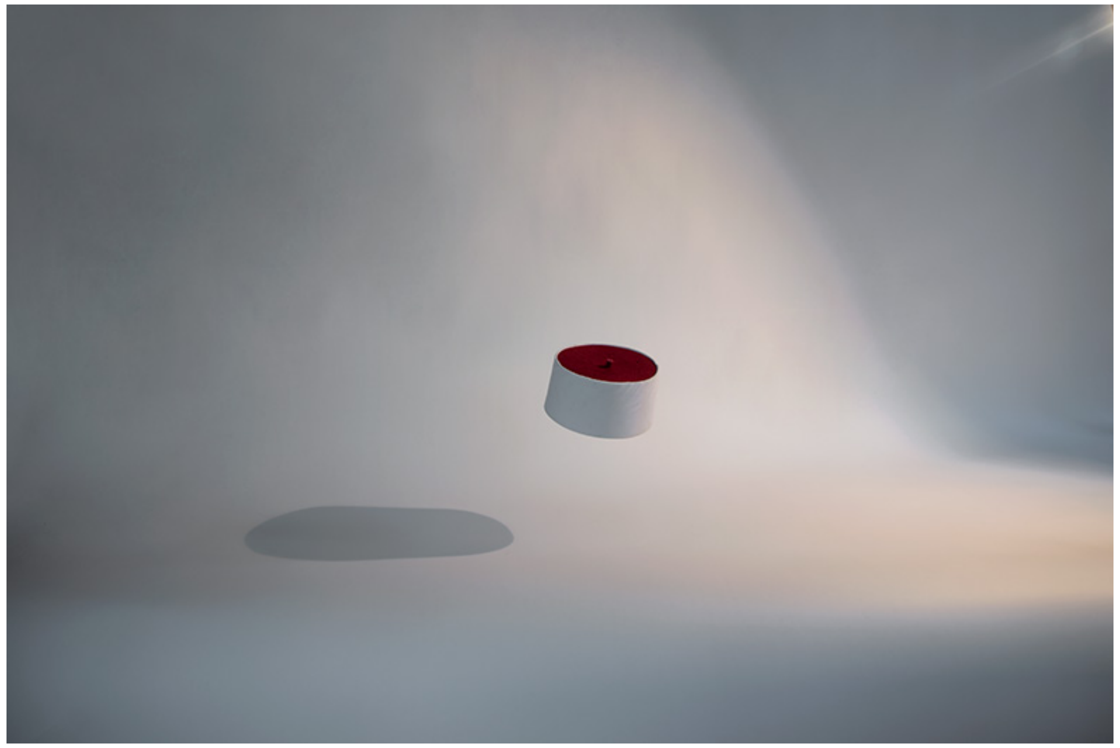

بلا عنوان، فوتوغرافيا، 2016
Untitled, photography, 2016
ללא כותרת, צילום, 2016

بلا عنوان، فوتوغرافيا، 2022
Untitled, photography, 2022
ללא כותרת, צילום, 2022

גלריה "הצד השני"
המכון לאמנויות תל-חי

معرض الجانب الآخر
معهد تل حاي للفنون يدعوكم إلى

מבעד / Beyond / ما بعد

אמירה זיאן / Amira ziyan / اميره زيان

פתיחת תערוכה ושיח גלריה

יום ג' 20.6.23 בשעה 16:00

נעילה 14.9.23

אוצרות: סטודנטיות שנה ב' במחלקה לאמנות פלסטית
קורס אוצרות בהנחיית מיכל שכנאי יעקובי

גלריה "הצד השני"
המכללה האקדמית תל-חי,
קמפוס מזרח, בניין 2, קומה מינוס 1

תל-חי המכללה האקדמית

המכון לאמנויות תל-חי Tel-Hai Arts Institute